

Erki Pääraku

„Muidugi oli Urmas väga omanäoline näitleja. Aga ma ei tea, kas ta ise aru sai, et ta oli suur näitleja... Kuigi ta mängis ka suuri osi, ei teinud ta kunagi sellest mingit numbrit,“ räägib Tatjana Järvi.

sepäeval Bulgaaria pealinna Sofias mõjutas ilma nii, et taevas lohutamatu nuttis – päeval oli seal ääretult palav ja öhtul nii tugev torm, et rahetükid ujusid hotelli koridori tunginud vihma-vees.

Kuigi Tatjanal ei olnud töötõttu võimalik matustele minna, oli tema sõnul just töösse sukeldumine see, mis teda raskel ajal aitas. Bulgaariast koju tulles ootasid juba ees filmivõtted Odessa filmistuudioga ja siis järgmised tööd.

„Ma usun, et Urmas ei kahetse midagi oma elus. Ma usun seda, sest ta tegi kõike rõõmuga. Vaatamata sellele, et ta oli väga hõivatud näitleja,“ mõtiskleb Tatjana. Kuigi kristlikus peres kasvanud, ei öelnud Urmas tema teada ära ühtegi rolli vaid seepärast, et see oleks läinud tema väärtushinnangutega vastuollu. „Ta leidis alati võimaluse oma rollid targalt välja mängida. Ta suutis oma rolle luua nii, et ei pidanud astuma enda sise-miste veendumuste vastu. Ta oli minu meelest väga tark näitleja. Paljud näitlejad hakkavad ekraanil või publiku ees eputama, aga Urmas oskas end kuidagi seestpoolt väljapoole väljendada. Ainult kõrtsi või varieteesse sissesäämiseks pani ta kogu oma sarmi mängu ja tegi trikke nagu teisedki näitlejad. Paul Poom näiteks seisis ükskord lausa pea peal.“

Urmase mängitud Piibelehe tegelaskuju telelavastuses „Pisuhänd“ oli nutikas ja hea äri-lise mõtlemisega tegelane. Páris-elus vaatas Urmas aga Tatjana sõnul elu pigem eemalt, oli vaatleja. Leidlikkuses võib teda aga küll vast Piibelehega kõrvutada. „Ta teadis alati, mida öelda. Urmase käest küsiti kord intervjuus, kes aitas teda ta näitleja näo loomisel. Ja tema polnud suu peale kukkunud: „Anne Paluver!““ naerab Tatjana. Teatavasti olid Urmas Kibuspuu ja Anne Paluver nii sarnaste näojoontega, et neid tihti koguni õeks-vennaks peeti.

„Muidugi oli Urmas väga omanäoline näitleja. Aga ma ei tea, kas ta ise aru sai, et ta oli suur näitleja... Kuigi ta mängis ka suuri osi, ei teinud ta kunagi sellest mingit numbrit,“ meenutab Tatjana.

Piibelehemüüja seisab endiselt samal kohal, lillekimbud korvikeses. Nende lõhna on kaugele tunda.

HINGESUGULASED:

„Ma usun, et Urmas ei kahetse midagi oma elus. Ma tõesti usun seda, sest ta tegi kõike rõõmuga,“ ütleb Urmas Kibuspuu kohta viimastel eluaastatel tema kõrval olnud Tatjana Järvi.

EPP MARIA KOKAMÄGI: „Urmasest on jäänud helge mälestus.“

„Minu sõprus Urmasega algas juba väga ammu, kui olin keskkooli lõpuklassis,“ meenutab kunstnik **Epp Maria Kokamägi** (pildil). Tuttavaks said nad tema koolivenna Jüri Krjukovi kaudu.

„Olin tol ajal suur teatrifänn. Et elasin Võidu väljakul, praegusel Vabaduse väljakul, oli draamateatrisse vaid paar sammu ja veetsin seal peaaegu iga öhtu. Läksin napilt enne kella seitset öhtul kassasse ja sain alati viimase minuti pileti. Sel ajal olid Kibuspuu ja Krjukov juba kuul-sust kogunud lavakas ja nende diplomilavastust

„Kosjasõit“ käisin küll mitu korda vaatamas. Krjukov ja Kibuspuu olid ikka meie teatritaevas eredad tähed ja minu meelest löid komöödiažanris lausa oma koolkonna, millele on nüüdseks näha toredat jälkelasvu. Minul on olnud õnn nendega veeta toredaid hetki ja teatriõhtuid ja olen selle üle väga tänulik.“

Kibuspuu ja Krjukov olid lahutamatu sõbrad ja nii saigi Epp Maria Kibuspuuga tutvaks ühel oma sünnipäeval kunstihoone kodus. „Urmasest on jäänud helge mälestus kui väga rõõmsameelsest ja samas tagasihoidlikust inimesest. Et mu teatrihuvi oli nii suur, siis oli tore, kui Urmas kutsus mind vaatama tihti ka etendusi, mida ma ise ei osanudki leida,“ räägib ta, et kõik koos käidi näiteks ühe kuulsa Venemaa teatri etendusel, mis oli ohvitseride majas.

„Mu õe Illoga tekkisid Urmasel soojad suhted ka umbes sel ajal. Nüüd on nad mõlemad lahkunud meie seast ja elavad edasi nende pojas Paul-Erikus ja llo kahes tütres, kes elavad Rootsisis. Eluteele antakse hetki ja inimesi, kes aja möödudes on nagu kuldsed valgussähvatused me teel. Mälestus Urmasest ja llost on just selline hetk. Olen tänulik ja õnnelik, et sellest sõprusest elu jätkub.“

Erakogu / SL Öhtuleht

„Arusaamine, kes mu isa oli, võtab kogu elu.“

Urmas Kibuspuu ainus laps, Rootsisis elav poeg **Paul-Erik Kokamägi** (pildil) ütles 17 aastat tagasi Öhtulehele, et kõigest sellest aru saamine, kes ta isa oli, võtab kogu elu. Ühiseid mälestusi on tal kahjuks vähe, sest tema ema, Epp Maria Kokamägi õde llo Kokamägi ei elanud tema isaga koos ja ta oli vaid kaheksa-aastane, kui isa 1985. aasta 13. juunil suri.

Öhtulehele meenutas ta toona vaid üksikuid mälu-pilte: on suvi, päike on ere ja Paul-Erik on koos ema-isaga maal. Kus täpselt, ta ei mäletanud. Teine mälu-pilt: ta on kahene või veelgi pisem. Isa mängib ja jalu-tab temaga. Kõik on helge.

Paul-Erik ütles toona: „Natuke naljakas, et ma olen praegu eas, kui tema enamiku oma suuremaid rolle tegi.“ Ta rääkis, et sarnasust isaga on temas varemgi nähtud. Ise näeb ta seda veelgi rohkem. Isa olemuse sõnastas ta ühte lausesse: „Isa oli õndselt karismaatiline ja väga hingeline inimene.“